

Škola hoří!

Dagmar Scherbaumová

Byl krásný slunečný den. Slunce pálilo a s kamarádkami jsme se horkem sotva doloudali ke škole.

Vtrhli jsme do budovy, abychom se skryli před vedrem, které nás venku celou dobu pronásledovalo. Cítili jsme, že ve škole je dusnější a hustší vzduch než obvykleji.

„A to je fuk, asi to bude od toho horka venku,“ zamumlala jedna z nás.

O velké přestávce nám přišlo, jako by vzduch na chodbě začal bělat, ale místy i šednou. O hodině, kdy nám paní učitelka dávala výklad o přídavných jménech, nám ztuhla krev v žilách a přejel mráz po zádech:

„Poplach, hoří, poplach,“ křičel pan školník a troubil trumpetkou na poplach! Všichni najednou začali jančit, pištět a křičet.

„Přestaňte trojčit a nevyvolávejte paniku!“ uklidňovala nás i sebe paní učitelka. „Seřadte se u dveří! Paní ředitelka už jistě zavolala hasiče.“

To nás uklidnilo. „Musíme jít ven nouzovým východem u jídelny,“ upozornila nás paní učitelka, „držte se pohromadě!“ Vyšli jsme na chodbu. Kolem nás byla spousta dýmu a všichni si museli přetáhnout límeček před ústa, aby mohli alespoň trochu dýchat. Venku jsme byli informováni, že deset žáků zůstalo uvězněno ve škole.

Hasiči dorazili během krátké chvíle. Měli speciální kombinézy proti žáru, ochranné přilby, sekery a vysílačky. Hned vyrazili do akce. Celou školou se rozléhalo pištění a bouchání do lavic. Po pěti minutách záchranáři přinesli na nosítkách dva třetáky. Děti měly plynové masky. Během dalších deseti minut vynesli ven dalších pět osmáků, kteří také měli plynové masky. Báli jsme se o své spolužáky. Byli jsme vystrašení. Pokud by se požár dostal do školní laboratoře, mohlo by dojít k výbuchu. Bylo to hrozné! Škola hoří a další kamarádi jsou uvězněni ve třídách mezi plameny, pomysleli jsme si. Naštěstí i ostatní spolužáci se našli.

„Ale ne,“ vykřikla jsem, „podívejte se, pan učitel je nahoře ve třetím patře!“ Hasiči ihned přistavili vůz s vysouvacím žebříkem. Bylo úžasné vidět naše hrdiny, jak zachraňují uvízlé v nouzi. Najednou propukl veliký potlesk a jásot. „Sláva, pan učitel je zachráněn!“ Po chvíli se všichni začali smát. „To bylo jen cvičení,“ pochopili jsme vzápětí.

„Pojďte,“ řekla nám paní učitelka, „půjdeme si prohlédnout hasičské vozy a jejich vybavení zblízka.“ Bylo to fascinující. Doma jsem vyprávěla své zážitky. Byl to dramatický, avšak nádherný den.

Díky, naši hrdinové, že jsme s Vámi vždy v bezpečí.

Hasiči

Jede auto s hasiči.
Nezapomněli hadici?
Mají modré obleky
a na botách návleky.
Na hlavy si helmy vzali
a rychle k ohni utíkali.

Lidi záchraňovat chtějí,
všechno se teď mění.
Oheň uhasí za malou chvíli,
i když cesta má tisíc milí.
Když hoří domeček
a vevnitř je chlapeček,
zachránit ho rychle musí,
i když se kouřem dusí.
Vlastní život nasazují,
když ostatní záchraňují.

Tereza Vajzová

Požár

Hoří hoří,
náš dům se
s plameny moří.

Zavoláme hasiče,
ty mají dlouhé hadice,
s požárem si poradí,
plameny zas uhasí.

Pustí vodu do hadice,
začnou rychle hasit,
dým se valí na silnice
začlo se jim dařit.

Oheň mají pod kontrolou,
brzy bude po všem,
hlavně že k nám dorazili,
nedali nám košem.

Oheň už nám uhasili
za to jim moc děkujem,
až já budu dospělá
chci být taky hasičem.